

Holly Webb

Verraton pikku Viiru

Kuvittanut Sophy Williams

Suomentanut Säte Loponen

Karisto
Helsinki

*Tämän kirjan innoittajana toimi
Gipsy Hillin aseman Fanny-kissa.*

Englanninkielinen alkuteos *The Railway Kitten*

First published in Great Britain in 2023 by Little Tiger
An imprint of Little Tiger Press Limited
1 Coda Studios, 189 Munster Road, London SW6 6AW
Text copyright © Holly Webb, 2023
Illustrations copyright © Sophy Williams, 2023
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö
Otava 2025

ISBN 978-951-1-49599-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Ensimmäinen luku

”Älä unohda lounastasi!” äiti huikkasi. Scarlett henkäisi ja kääntyi äkkinäisellä liikkeellä takaisin keittiöön – läheltä piti.

Äiti kiristi Poppyn rattaiden turvavaljaita, jotta he voisivat kohta säännätä asemalle. Onneksi asema oli lähellä – niin lähellä, että junien äänet

auttoivat Scarlettia nukahtamaan iltaisin ja herättivät hänet joka aamu. Siitä huolimatta he tuntuivat olevan aina myöhästymäisillään junasta.

Scarlett nappasi takkinsa mukaan, ja he kiihuhtivat tietä eteenpäin samalla, kun Poppy söi vielä aamiaisbanaaniaan.

”Olipa se täpärällä – oho, juna on myöhässä”, äiti sanoi katsoessaan lipunmyynnin yläpuolella olevaa näyttöä. ”Poppy-parka, olisin ihan hyvin voinut antaa sinun syödä rauhassa loppuun. Voi rakas, olet sotkenut koko rintamuksesi banaaniin.” Äiti otti kassistaan kosteuspyyhkeitä ja yritti putsata Poppya samalla, kun Scarlett lysähti unisena laiturin penkille.

Hän tähyili kiskoja nähdäkseen, milloin juna tulee, kun jokin pehmeä tömähti hänen jalkaansa

vasten, aivan sukan yläpuolelle. Scarlett hätkähti, sillä hetken ajan hän luuli kauhukseen, että jalalle oli pudonnut hämähäkki – eikä hän todellakaan pitänyt hämähäkeistä. Kun hän sitten katsoi alas, vastassa olikin pieni, tumma, karvainen naama, joka tuijotti takaisin. Kissanpentu! Pikkuinen oranssimusta kissanpentu.

”Hei...”, Scarlett kuiskasi. ”Mitä sinä täällä teet?”

Pentu maukaisi. Vingahduksessa oli vaativa sävy, ikään kuin se olisi halunnut jotakin. Sit-
ten se vetäytyi syvemmälle penkin alle säikähtä-
neen näköisenä, ja Scarlett huomasi, että juna oli
tulossa.

”Voi kunpa meidän ei tarvitsisi mennä”, Scar-
lett kuiskasi, kun hän ponnisti penkiltä pystyyn
ja suuntasi äidin ja Poppyn perään. ”Hei sitten,
pentu. Toivottavasti näen sinut uudestaan...”

Scarlett mietti pentua koko koulupäivän ajan. Hän oli nähnyt sen vain vilaukselta, ennen kuin juna oli pelästyttänyt sen takaisin varjoihin. Hän oli kuitenkin varma, ettei ollut koskaan ennen nähnyt sellaista kuviointia kissalla. Sen naama oli

ollut puoliksi oranssi ja puoliksi musta, vähän kuin naamio.

Kun he sinä iltapäivänä palasivat asemalle, Scarlett tähyili innokkaana raiteiden yli toiselle laiturille siinä toivossa, että hän näkisi kissanpennun kurkistavan taas penkin alta. Hän ei kuitenkaan nähnyt kuin puluja.

”Onko kaikki hyvin, Scarlett?” äiti huikkasi.
”Näitkö jonkun tuttusi koulusta?”

”Ei, vaan etsiskelin kissanpentua”, Scarlett selitti. ”Sitä, jonka näin tänä aamuna. Jolla on oranssimusta turkki.”

”Aivan. Sitä kutsutaan kilpikonnakuvioksi. Mistäköhän se on tullut? Ei se ainakaan asemalla voi asua. Yritetään ehtiä huomenaamulla paikalle ajoissa siltä varalta, että se on lähistöllä.”

Scarlett nyökkäsi innokkaasti. ”Yritetään, äiti! Se on niin kaunis. Haluan että näet sen.”

Kun he tulivat seuraavana aamuna asemalle, laiturilla oli vain muutamia ihmisiä siellä täällä, sillä seuraavan junan tuloon oli useita minutteja. Scarlett kiiruhti penkille, jonka luona hän oli nähnyt pennun edellisenä päivänä, ja äiti tuli perässä rattaita työntäen. Myös Poppy kurkotteli

vaunuistaan nähdäkseen paremmin. Scarlett arveli, ettei pikkusisko oikein tiennyt, mitä he etsivät, mutta oli siitä huolimatta innoissaan.

”Voi...”, Scarlett huokasi surullisena. ”Ei se ole täällä.”

Äiti vain nauroi. ”Katso taaksesi.”

Poppy osoitti jotakin ja hyppeli ylös alas rat-
taissaan. ”Miau!” hän
vinkui, ja Scarlett
käännähti ympäri.

Kissanpentu tui-
jotti häntä kaiteen
vieressä kasvavasta hei-
nikosta. Se oli puoliksi piiloutu-
neena kasvillisuuden joukkoon, ja sen tumman-
kirjava turkki sulautui varjoihin.

”Hei...”, Scarlett ojensi hitaasti kätensä, ja pentu kumartui hieman eteenpäin, nuuhkaisi hänen sormiaan ja hieroi sitten hellästi leukaansa niitä vasten. ”Olet siellä piilossa”, hän kuiskasi. ”Onpa fiksua.”

”Ihana pieni oranssiraitainen häntä”, äiti sanoi. ”Scarlett, onko sen kaulapannassa nimeä? Sanotaanko siinä, miksi pentua kutsutaan?”

Scarlett rapsutti kissan päätä ja yritti samalla katsoa pantaa, mutta hän näki vain puhelinnumeron. ”Ei taida olla... En myöskään erota, onko tämä tyttö vai poika.”

”Arvelen, että se on tyttö”, äiti sanoi mietteläänä. ”Mummin vanha kissa oli kilpikonnakuvioinen. Muistatko Tilkun? Et varmaan ollut silloin riittävän vanha muistaaksesi. Joka tapauksessa mummi taisi sanoa minulle, että